

Exodus – om uppbrott och vägen hem

Det är märkligt att vi kan läsa färgstarka livsberättelser om gudsmöten för fyratusen år sedan. De som mötte Gud kallas patriarker, men egentligen var de tidiga pilgrimer. Byter vi ut deras namn till svenska namn passar deras vittnesbörd hur bra som helst in i aktuella forskarrapporter om de s.k. *intensiverfarenheterna*, som upp till en tredjedel av det svenska folket har någon gång i livet. En fråga dyker upp: Låter Gud sin uppenbarelse gå i repris i ett folk som förlorat kunskapen om honom?

Abraham bröt upp från en högkultur och ett imperium med tempel och fasta religiösa institutioner. I stället utvecklas en *gudsbild* där Gud följer dem som herde och beskyddare på deras vidsträckta vandringar. De vilar i tron att deras liv och öden ligger i goda händer. Men när de senare hamnar i värsta slaveri i ett annat imperium (Egypten), då ställs denna tro på *fädernas Gud* på prov. När de under den brännande solen sliter med de väldiga stenblocken till pyramider och monument från morgon till kväll, då är det sannerligen inte så lätt att hålla fast vid tron att deras liv vilar i beskyddande och goda händer.

Det är mitt i denna vanmakt och hopplöshet den nya gudsuppenbarelse äger rum som sedan dess är grundvalen för Israels tro. Varje påsk firar de dramat när deras folk fick lämna *träldomshuset* i Egypten, ledda av Guds mäktiga hand. Här föds en revolutionerande ny *gudsbild*. Gud står inte längre på imperiets och elitens sida - utan lystrar till klagoropen från dem som drabbas och lider under den befintliga ordningen.

Det är därför dramat om uttåget från Egypten har attraherat förtryckta människor och folk i alla tider. Inte minst de svarta slaverna på Söderns heta bomullsfält kände igen sig i berättelsen och anropade samma utpost i tillvaron genom sina böner och gripande spirituals. Vid uttåget ur Egypten föddes under Moses ledning *en ny profetisk alternativrörelse* som fått en efterföljare i vår egen tid – Martin Luther King och medborgarrättsrörelsen.